

og Norge henstillede desuden, at også Sverige blev inddraget i drøftelserne.

Umiddelbart før Oslo-sessionen, nemlig 15. og 16. februar, førte den vesttyske forbundskansler, Kiesinger, og en række af hans ministre i Paris forhandlinger om markeds-situationen med præsident de Gaulle og hans regering, men under generaldebatten forelå der endnu ikke sikre efterretninger om de beslutninger, man havde taget i Paris.

Kennedy-rundens lære.

Under Helsingfors-sessionen i april 1967 havde man endnu befundet sig midt i Kennedy-runden inden for rammen af GATT.

Under den sidste fase fra november 1966 til juni 1967 førte en fælles chefforhandler de nordiske landes sag. EEC fremstod i dette hårde handelspolitiske opgør som Nordens vigtigste modpart, idet Norden i 1965 solgte for 2,6 milliarder dollars til EEC og købte for 3,8 milliarder derfra, hvorved der opstod et eksportoverskud i EECs favør på ikke mindre end 1,2 milliarder dollars. Nordens betydning som afsætningsmarked for EEC fremgår også af, at Norden i 1965 aftog 13,5 pct. af Fællesskabets samlede udførsel, mens 12,6 pct. af eksporten gik til USA og 8,7 pct. til Storbritannien.

I sin beretning til Nordisk Råd (sag C 5) vurderede den nordiske ministerkomité for økonomisk samarbejde udfaldet af forhandlingerne således: „For Nordens del innebærer sluttresultatet av Kennedy-forhandlingerne betydelig forbedrede eksportmuligheder på industrivareområdet. Tollsænkningene på de vigtigste markeder beregnes i gennemsnitt å ligge over 35 pct. . . . Innen jordbruks- og fiskerisektoren er resultatene derimot begrensede, men omfatter dog to avtaler mellom Danmark og EEC om importavgiftlettelse innen kveg- og ostesektoren. Beslutningen om å føre felles forhandlinger bidro til å få forhandlingene inn i en avgjørende fase. Det nordiske samarbeid hadde stor betydning for landenes mulighet til å hevde sine interesser. Sluttresultatet ville neppe ha kunnet vært oppnådd dersom de nordiske land hadde opptrått hver for seg. Dette understreker også den politiske verdi av en samlet nordisk opptreden i internasjonal sammenheng.“

Udredningerne om samlet udbygning af nordisk samarbejde.

Som materiale for generaldebatten indgik også den udredning om en samlet udbygning af det nordiske økonomiske samarbejde, som Den nordiske økonomiske ministerkomité havde arbejdet på siden 14. session i København i 1966 med udgangspunkt i rekommandation 26/1966. Arbejdet var nu på det nærmeste fuldført. Man havde foretaget en analyse af en række af de problemer, en toldharmonisering ville medføre. Herunder konstateredes, at Kennedy-runden havde ført til en ikke ubetydelig tilnærmelse af de nordiske landes toldsatser på industrivarer. Desuagtet var der stadig en betydelig forskel mellem de nordiske landes toldsatser.

Hvad jordbruget angår, pegedes der på, at et fuldstændigt markedsfællesskab [som det ønskedes af Danmark] ville forudsætte en fælles jordbrugspolitik og et ensartet prisniveau i hele Norden. Noget sådant kunne ikke gennemføres uden gennemgribende strukturændringer i de enkelte lande, hvilket igen krævede stillingtagen til visse grundlæggende økonomisk-politiske spørgsmål. Ministerkomiteen drog heraf følgende konklusion: „Det synes for tiden ikke å være mulig å finne en løsning som er akseptabel for samtlige nordiske land når det gjelder gjennomføringen av et nordisk markedsfællesskab for jordbruksvarer“.

Heller ikke for et mere begrænset samarbejde ved samordning af importreguleringerne i de enkelte lande med et system af fælles minimumspriser for de forskellige landbrugsvarer og skridtvis afvikling af særlige nordiske importafgifter var der for øjeblikket vej frem. Der ville ikke kunne opnås politisk tilslutning hertil på grund af de økonomiske og befolkningsmæssige følger, det ville medføre. Der var også kun få muligheder for præferenceordninger på nordisk basis. En øget nordisk handel ville i så fald ske på bekostning af tredjelande. Fra finsk, norsk og svensk side anså man det for muligt; at sådanne ordninger kunne blive erklæret for stridende mod GATT-reglerne, hvad man dog benægtede fra dansk side. En teknisk mulig løsning for øget handel med landbrugsvarer bestod i et system med særlige kvota med nedsat told eller reducerede importafgifter. Ministerkomiteen fandt dog, at